

Sygn. akt VII Pa 116/12

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 grudnia 2012r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Joanna Sawicz (spr.)

Sędziowie: SO Krystian Nowocień, SO Jacek Pluta

Protokolant: st. sekretarz sądowy Marta Kołodziejczyk

przy udziale ----

po rozpoznaniu w dniu 03 grudnia 2012r. w Świdnicy

sprawy z powództwa G. B.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej w K.

o odszkodowanie i wynagrodzenie

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 24 maja 2012r. sygn. akt V P 460/10

I. apelację oddala;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt VII Pa 116/12

UZASADNIENIE

G. B. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce z o.o. K.A. w K. , domagając się zasądzenia na jego rzecz odszkodowania w kwocie 13.500 zł oraz wynagrodzenia w kwocie 3.527 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Strona pozwana wniosła o oddalenie pozwu w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 24.05.2012r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 13.500.00 zł brutto z ustawowymi odsetkami od dnia 18.01.2011r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz adw. B. C. prowadzącej Kancelarie Adwokacką w W. kwotę 360 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej ustanowionej dla powoda z urzędu, nie obciążył powoda i strony pozwanej pozostałymi kosztami postępowania. Nadto wyrokowi został nadany rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie I do kwoty 4.733zł

Rozstrzygnięcie swoje Sąd I-szej Instancji oparł o następująco ustalony stan faktyczny i poczynione rozważania :

G. B. zatrudniony był u strony pozwanej początkowo na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny od 10.08.2009r. do 9.11.2009r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku Kierownika Rejonu ds. operacyjnych, a następnie na czas określony od dnia 10.11.2009r. do dnia 9.11.2010r. z możliwością jej wcześniejszego wypowiedzenia .W dniu 4.11.2010r. strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony od dnia 10.11.2010r. do dnia 9.11.2011r. Ustalono także, że powód będzie otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 4.500 zł miesięcznie brutto. Powód od dnia 5.12.2010r. do dnia 11.12.2010r. był niezdolny do pracy wskutek choroby. W dniu 6.12.2010r. powód przyjechał do swojego biura w L., by porozmawiać z przełożonym K. S. na temat zwolnienia lekarskiego, bowiem obawiał się negatywnej reakcji ze strony pozwanej, nie wykluczając nawet zwolnienia z pracy. Wizyta Dyrektora Generalnego Z. P. i Kierownika Regionalnego K. S. w biurze w L. w tym dniu związana była m.in. z sfinalizowaniem zatrudnienia dwóch nowych przedstawicieli handlowych, których powód rekrutował do pracy i którzy mieli podlegać służbowo powodowi. W dniu 6.12.2010r. powód poinformował przełożonych o posiadanym zwolnieniu lekarskim. W dniu 7.12.2010r. powód przedłożył zaświadczenie lekarskie stronie pozwanej. Tego dnia jak i przez kolejne dni powód nie świadczył pracy na rzecz pozwanej.

Pismo z dnia 6.12.2010r. zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę ,strona pozwana nadała w Urzędzie Pocztowym w dniu 7.12. 2010r., przy czym powód otrzymał je w dniu 11.12.2010r. w trakcie przebywania na zwolnieniu lekarskim. Powyższe pismo zawierało informację, że w dniu 6.12.2010 r. powód nie przedłożył w Firmie zwolnienia lekarskiego, oraz że od dnia 7.12.2010r. do dnia 13.12.2010r. pracownik będzie przebywał na urlopie wypoczynkowym.

W dniu 6.12.2010r. strona pozwana nie wręczyła powodowi pisma o wypowiedzeniu umowy o pracę.

Powód miał ustalony zadaniowy system pracy, sam ustalał godziny w jakich pracował i czas, który powinien być wystarczający do realizacji nałożonych zadań.

Powód jest zarejestrowany w PUP w W. jako bezrobotny z prawem do zasiłku, zaś jego żona jest zatrudniana na tzw. „zastępstwo” w Fabryce (...) w W. i otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1500,00 zł. Na utrzymaniu mają małoletnią córkę.

W oparciu o powyższe ustalenia, Sąd Rejonowy uznał powództwo w części za zasadne, tj. odnośnie odszkodowania z tytułu rozwiązania stosunku pracy.

Sąd wskazał, że stosownie do przepisu art. 41 k.p. pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę w czasie urlopu pracownika a także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Stąd też powyższy przepis statuuje zakaz złożenia przez pracodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę w okresach przewidzianych w tym przepisie a przesłanki ochronne jak np. urlop czy choroba pracownika muszą istnieć w chwili złożenia przez pracodawcę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę. Sąd I-szej Instancji wskazał, że w przedmiotowej sprawie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów, zeznań świadków i przesłuchania powoda, ustalił, iż złożenie przez stronę pozwaną powodowi oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę nastąpiło w okresie usprawiedliwionej nieobecności powoda w pracy wskutek choroby. W dniu 6.12.2010r. pozwana nie złożyła bowiem powodowi pisma z dnia 6.12.2010r. zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę ze skutkiem na dzień 25.12.2010r. Przeczy temu sama treść tego pisma w korelacji z zeznaniami świadków Z. P. – Dyrektora Generalnego pozwanej jak i K. S. - Kierownika Regionalnego i powoda. Według zeznań tych świadków, w tym dniu powód stawił się do pracy celem jej świadczenia i kiedy Dyrektor Generalny w obecności Kierownika K. S. wręczył powodowi w/w pismo o wypowiedzeniu umowy o pracę, powód wówczas oświadczył, iż przebywa na zwolnieniu lekarskim i odmówił odebrania pisma. Wcześniej przed tą czynnością powód nikomu nie zgłosił, iż korzysta ze zwolnienia lekarskiego. Wobec powyższego na tym piśmie z dnia 6.12.2010r. dokonano odręcznego zapisu, iż powód odmówił odebrania pisma , a następnie wysłano go w dniu 7.12.2010r. drogą pocztową na adres domowy powoda, przy czym powód

zaprzeczał, by w dniu 6.12.2010r. wręczono mu powyższe pismo. Pismo to otrzymał dopiero w dniu 11.12.2010r. Sąd wskazał, że przyjmując wersję zdarzeń pozwanej, brak jest uzasadnienia dla zapisu znajdującego się w wypowiedzeniu o treści : „w dniu 6 grudnia 2010 r. w/w pracownik nie przedłożył Firmie zwolnienia lekarskiego”, skoro pozwana o chorobie powoda i zwolnieniu lekarskim powzięła wiadomość dopiero po wręczeniu pisma powodowi. Zatem jak to możliwe, że w tym piśmie podaje fakt, co do którego informację powzięła dopiero po wręczeniu pisma powodowi. Jest to oczywiście niemożliwe i absurdalne, tym samym niezgodne z prawdą.

Sąd I-szej Instancji przyjął, że powód od dnia 5.12.2010r. do dnia 11.12.2010r. posiadał zaświadczenie lekarskie stwierdzające jego niezdolność do pracy z powodu choroby. W dniu 6.12.2010r. powód stawił się do swojego biura w L. w związku z mającym nastąpić tego dnia sfinalizowaniem przez stronę pozwaną zatrudnieniem dwóch przedstawicieli handlowych podległych mu, oraz celem poinformowania przełożonych o posiadanym zwolnieniu lekarskim. W tym dniu nie zostało mu wręczone pismo o wypowiedzeniu umowy z dnia 6.12.2010r.

Nadto powód sprostował wymogowi określonymu w § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15.05.1996r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (Dz. U. nr 60, poz. 281 ze zm.). Wymaga podkreślenia fakt, iż strona pozwana w piśmie o wypowiedzeniu umowy o pracę udzieliła powodowi urlopu wypoczynkowego w okresie od dnia 7.12.2010r. , przy czym pismo to powód otrzymał dopiero w dniu 11.12.2010r., zatem dopiero po 5 dniach dowiedział się, że przebywa na urlopie wypoczynkowym. W ocenie Sądu I-szej Instancji powyższe sprawia, iż strona pozwana wypowiedziała umowę o pracę powodowi w okresie usprawiedliwionej nieobecności w pracy, czym naruszyła zakaz określony w przepisie art. 41 k.p. a to z kolei skutkuje, iż dokonane wypowiedzenie jest bezskuteczne i powodowi, z uwagi na zawarcie umowy na czas określony, przysługuje roszczenie odszkodowanie, stosownie do przepisu art. 50 § 3 i 4 k.p. w kwocie 13.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanej.

Sąd natomiast za nieuzasadnione uznał roszczenie powoda co do zasądzenia wynagrodzenia za pracę w godzinach - nadliczbowych świadczoną w wolne soboty a czasami i niedzielę z uwagi na zadaniowy system czasu pracy w oparciu o przepis art. 140 k.p. Sąd wskazał, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie wykazał, aby u strony pozwanej zaistniały okoliczności określone art.151 k.p, uzasadniające świadczenie pracy przez powoda w wolne soboty czy też w niedzielę, Sąd oddalił także roszczenie powoda co do żądania zasądzenia ustawowych odsetek co do odszkodowania od dnia wniesienia pozwu, zasadzając takie odsetki od dnia doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej, zgodnie z przyjętym orzecznictwem sądowym.

Sąd orzeczenie o kosztach co do odszkodowania oparł o przepis art. 98 k.p.c. obciążając pozwaną kosztami ustanowionej dla powoda pomocy prawnej z urzędu, zaś co do wynagrodzenia w godzinach nadliczbowych w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. mając na uwadze, iż powód w nieznacznym stopniu przegrał proces oraz mając na uwadze jego sytuację majątkową i rodzinną.

Od powyższego wyroku apelację złożyła strona pozwana (...) Spółce z o.o. K.A. w K. zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenia dotyczącego zasądzzonego odszkodowania, kosztów procesu i rygoru natychmiastowej wykonalności

Strona pozwana zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła :

- naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności:

a) art.41 k.p. poprzez uznanie, że pozwana wypowiedziała umowę o pracę powodowi w okresie jego usprawiedliwionej nieobecności w pracy w okresie przewidzianym w tym przepisie podczas kiedy pozwana wypowiedziała umowę o pracę powodowi podczas jego obecności w pracy

b) art.50§3 w zw.z art. 50§4 w zw. z art. 41 k.p. poprzez uznanie, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas określony nastąpiło z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu tych umów i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda

kwoty 13500 zł tytułem odszkodowania podczas kiedy pozwana rozwiązała powodowi umowę o pracę w zgodzie z powyższymi przepisami

c) art. 41 w zw. z art. 300 k.p. w zw. art. 61 §1 k.c. poprzez uznanie, że pozwana nie złożyła powodowi pisma o wypowiedzeniu umowy o pracę dnia 6.12.2010r.;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a w szczególności:

a) art. 233§1w zw. z art. 258 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd granic zasady swobodnej oceny materiału dowodowego w ten sposób, że Sąd wydał wyrok bez należytego wszechstronnego rozważenia materiału, w tym nie rozpoznał materiału dowodowego jako całości lecz rozłącznie, w szczególności zeznań świadków: P. C. (1), J. M. (1), Z. P. i K. S., oraz pana A. D. a także uznanie, że pan P. i pan S. byli uprawnieni do zawierania umów o pracę w imieniu pozwanej

b) art.233§1 w zw. z art. 245 k.p.c. nie uwzględnienie notatki w piśmie o wypowiedzeniu umowy o pracę

c) art. 328 § 2k.p.c. poprzez pominięcie w uzasadnieniu do w/w wyroku dowodów z zeznań świadka pani P. C. (1) oraz pani J. M. (1) a także pominięcie oświadczeń złożonych przez te panie dnia 6.12.2010r. oraz pisma powoda z dnia 08.03.2011r. i wydruku z systemu z dnia 6.12.2010r. oraz dokumentów KP

a) art. 299 k.p.c. poprzez faktyczne oparcie wyroku jedynie na dowodzie z przesłuchania powoda, mimo, iż przeprowadzone w sprawie dowody wyjaśniły fakty istotne dla rozstrzygnięcia sporu

d) art. 477²k.p.c. w zw. z art. 50 § 3 w zw. z art. 50 §4 w zw. z art. 41 k.p. poprzez nadanie wyrokowi rygorowi natychmiastowej wykonalności , mimo, że pozwana nie naruszyła przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę i w związku z tym odszkodowanie jest bezzasadne

e) art. 98 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że pozwana jest stroną przegrywająca sprawę i w związku z tym zasądzenie od pozwanej na rzecz pełnomocnika powoda adw. B. C. kwoty 360 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej ustanowionej dla powoda z urzędu

f) art. 102 k.p.c. poprzez uznanie, że powód w nieznacznym stopniu przegrał proces oraz mając na uwadze jego sytuację majątkową nie obciążanie jego pozostałymi kosztami postępowania, podczas kiedy w zaskarżanym wyroku powód przegrał proces w ok. 20 %;

- niezgodność ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy z zebranych w sprawie materiałem dowodowym, polegających na:

a) sprzecznościach w uzasadnieniu do zaskarżanego wyroku tj. „jak to możliwe, że w tym piśmie (o wypowiedzeniu umowy o pracę) podaje fakt, co do którego informację powzięła dopiero po wręczeniu pisma powodowi" dalej twierdząc, że „w dniu 6.12.2010r. strona pozwana nie wręczyła powodowi pisma z dnia 6 grudnia 2010r. o rozwiązaniu umowy o pracę", podczas gdy pozwana złożyła dnia 6.12.2010r. oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o pracę, z którym powód się zapoznał

b) uznaniu, że „pismo to powód otrzymał dopiero w dniu 11 grudnia 2010r., zatem dopiero po 5 dniach powód dowiedział się, że powinien przebywać na urlopie wypoczynkowym" podczas kiedy pozwana złożyła powodowi oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o pracę 6.12.2010r.

c) uznaniu, że powód jest w trudnej sytuacji majątkowej, podczas kiedy powód jest zarejestrowany jako bezrobotny dopiero od niedawna, przez większość czasu trwania niniejszego postępowania powód był zatrudniony, zarabiał ok. 3000 zł netto, jego żona również jest zatrudniona

W związku z tym, strona pozwana wniosła o :

- zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództw, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego w I instancji wg przedłożonego spisu kosztów, obciążenie powoda pozostałymi kosztami postępowania oraz zwrot spełnionego świadczenia, tj. zapłaconej kwoty 4733 zł i w związku z tym zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kwoty 4733 zł

- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w II instancji według norm przepisanych

ewentualnie o :

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie punktu I, III, IV i V i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu wraz z kosztami postępowania w I instancji wg spisu kosztów i w II instancji według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, G. B. wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego. Powód wskazał, że zarzuty strony pozwanej są bezzasadne, wypowiedzenie umowy o pracę otrzymał w dniu 11.12.2010r., zaś w dniu 6.12.2010r. faktycznie nie świadczył pracy.

Sąd II-giej Instancji ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej podlega oddaleniu.

Na wstępie niniejszych rozważań należy wskazać, że Sąd Okręgowy w Świdnicy po rozpoznaniu sprawy podziela stanowisko Sądu I-szej Instancji w zakresie ustaleń faktycznych, jak i oceny prawnej wniesionego powództwa, przyjmując ustalenia i wnioski tego Sądu za własne (tak SN np. w wyroku z dnia 19.05.1998r., II CKN 770/97, Lex nr 82299; wyroku z dnia 8.10.1998r., II CKN 923/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 60).

Jednocześnie w tym miejscu odnosząc się do zarzutu strony pozwanej w zakresie naruszenia art. 328 § 2k.p.c. przez Sąd I-szej Instancji, to należy wskazać, że taki zarzut może być tylko wówczas uwzględniony, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną. Natomiast uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera zarówno wskazanie jaki stan faktyczny Sąd uznał za ustalony, w oparciu o jakie dowody oraz podstawę prawną rozstrzygnięcia.

W myśl art. 41 k.p. pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę w czasie urlopu pracownika, a także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. A zatem także w czasie nieobecności pracownika spowodowanej jego niezdolnością do pracy np. na skutek choroby, pracodawca nie może dokonać wypowiedzenia umowy o pracę. W przypadku umowy o pracę, która została zawarta na czas określony, jeżeli jej wypowiedzenie nastąpiło z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu tych umów, pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za czas, do upływu którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące (art. 50 §3 i § 4 k.p.).

W niniejszej sprawie stan prawny sprawy nie budził wątpliwości. Natomiast sporne były ustalenia faktyczne, odmiennie wskazywane przez strony, które mogły skutkować zastosowaniem wyżej przytoczonej regulacji prawnej. W szczególności, w ocenie powoda w dniu 6.12.2010r. nie otrzymał on wypowiedzenia z dnia 6.12.2010r. o treści wskazanej przez stronę pozwaną, otrzymał to wypowiedzenie dopiero w dniu 11.12.2010r., kiedy przebywał na zwolnieniu chorobowym. Nadto w dniu 6.12.2010r. nie świadczył pracy. Natomiast strona pozwana odmiennie przedstawiała stan faktyczny, podnosząc, że w dniu 6.12.2010r. powód stawił się do pracy, nie powiadomił pracodawcę o zwolnieniu chorobowym, świadczył pracę i otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę z dnia 6.12.2010r., które następnie zostało mu przesłane drogą pocztową. A zatem spór sprowadzał się do ustalenia, czy w istocie w dniu 6.12.2010r. powód otrzymał pismo z dnia 6.12.2010r., w którym strona pozwana dokonała wypowiedzenia umowy

o pracę, a które otrzymał następnie drogą pocztową w dniu 11.12.2010r., tj. gdy nie był obecny w pracy z uwagi na niezdolność do jej świadczenia, wobec odmowy przyjęcia tego pisma w dniu 6.12.2010r.

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, powód od dnia 5.12.2010r. do dnia 11.12.2010r. przebywał na zwolnieniu lekarskim. W dniu 7.12.2010r. zwolnienie to zostało przedstawione pracodawcy, co oznacza, że dotrzymał terminu, o którym mowa w przepisie § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15.05.1996r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (Dz. U. nr 60, poz. 281 ze zm.). Natomiast w dniu 11.12.2010r. powód otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę z dnia 6.12.2010r. za pośrednictwem poczty.

Jednak zdaniem strony pozwanej, Sąd I-szej Instancji całkowicie pominął zeznania świadków Z. P., K. S., P. C., J. M., co w konsekwencji doprowadziło do błędnego wniosku, że to w dniu 6.12.2010r. wręczono powodowi powyższe pismo, ale dopiero w dniu 11.12.2010r. i uwzględnienia powództwa w zakresie żądania zasądzenia odszkodowania.

Jak wynika z zeznań świadków Z. P. i K.S. , w dniu 6.12.2010r. stawili się w siedzibie strony pozwanej celem wręczenia wypowiedzenia umowy o pracę powodowi. Pismo z dnia 6.12.2010r. zostało wręczone powodowi bezpośrednio po przybyciu , przy czym świadkowie ci zostali poinformowani, że powód przebywa na zwolnieniu lekarskim.(Świadek Z. P. zeznał wprost: „Miałem przeświadczenie, że powód złożył zwolnienie lekarskie pracownicy administracyjnej gdy tymczasem na drugi dzień dowiedziałem się, że takie zwolnienie nie wpłynęło”). Powód odmówił jednak przyjęcia pisma z dnia 6.12.2010r. Natomiast świadkowie P. C., J. M. potwierdziły, że w dniu 6.12.2010r. powód nie przedłożył zwolnienia lekarskiego, choć informował, że takie posiada.

Dokonując oceny wiarygodności tych zeznań, w szczególności świadków Z. P. i K.S. nie można pominąć treści samego pisma z dnia 6.12.2010r., z którego wynika, że zostało ono sporządzone w dniu 6.12.2010r. w K. i podpisane przez prokurenta spółki. Nadto w piśmie tym zawarto informację, że w dniu 6.12.2010r. powód nie przedstawił zwolnienia lekarskiego oraz , że od dnia 7.12.2010r. do dnia 13.12.2010r. będzie przebywał na urlopie wypoczynkowym , a w pozostałym okresie będzie zwolniony ze świadczenia pracy.

A zatem porównując w/w zeznania z treścią pisma z dnia 6.12.2010r. nasuwa się pytanie, jak to jest możliwe, aby w piśmie z dnia 6.12.2010r., które miało być wręczone powodowi w tym dniu zaraz po przybyciu Z. P. i K.S., znalazła się adnotacja o braku zwolnienia lekarskiego, skoro rzekomo pracodawca w tym zakresie nie posiadał żadnej wiedzy. Jeszcze większe zdziwienie budzi fakt, że pismo to zostało podpisane przez prokurenta spółki w K., co oznacza , że musiało być przygotowane wcześniej, tj. przed powzięciem tej informacji. Stąd też trudno uznać za wiarygodne twierdzenia, w myśl podstawowych zasad logiki, że pismo z dnia 6.12.2010r. faktycznie w tym dniu zostało sporządzone i następnie wręczone powodowi. Także kwestia w zakresie braku wiedzy pracodawcy na temat zwolnienia lekarskiego musi budzić wątpliwości, skoro sam świadek Z. P. podał, że był przekonany , iż takie zwolnienie powód złożył w dniu 6.12.2010r. Natomiast o fakcie, że zwolnienie lekarskie w tym dniu nie zostało złożone, został poinformowany dopiero w dniu 7.12.2010r., a zatem w/w piśmie z dnia 6.12.2010r. nie mogło być informacji , że w dniu 6.12.2010r. powód nie przedłożył tego zwolnienia lekarskiego. Należy również podnieść, że ani w/w świadkowie, ani sam powód w zeznaniach w ogóle nie podali tak istotnej kwestii, aby w dniu 6.12.2010r. oświadczone mu , że od dnia następnego będzie przebywał na urlopie wypoczynkowym. Brak jest zatem podstaw , co prawidłowo przyjął Sąd I-szej Instancji, do stwierdzenia , że w dniu 6.12.2010r. strona pozwana wręczyła powodowi pismo z dnia 6.12.2010r., w którym wypowiedziano mu umowę o pracę. Także fakt doręczenia powodowi za pośrednictwem poczty pisma z dnia 6.12.2010r. w dniu 11.12.2010r. wypowiadającego mu umowy o pracę, potwierdza, że w istocie dniu 6.12.2010r. pismo to mu nie zostało doręczone. Trudno przyjąć, że pracodawca skutecznie doręcza pracownikowi w danym dniu pismo, a następnie jeszcze dodatkowo wysyła je drogą pocztową.

Stąd też analizując zarzuty strony pozwanej odnoszące się do ustalonego przez Sąd I-szej Instancji stanu faktycznego, w świetle wyżej omówionych zeznań świadków, trudno uznać je za zasadne, skoro brak jest podstaw do przyjęcia za wiarygodne tych zeznań, w szczególności Z. P. i K.S.. W konsekwencji oznacza to, że także zarzut strony pozwanej naruszenia przepisu art. 233§1 k.p.c. jest chybiony. Aby można mówić o naruszeniu w/w przepisu należy wykazać,

że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd. W sytuacji, gdy z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać.

A zatem, skoro G. B. otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę z dnia 6.12.2010r. dopiero w dniu 11.12.2010r. w myśl art. 61 k.c., tj. kiedy był nieobecny w pracy z powodu choroby, to nabył prawo do odszkodowania na podstawie przepisu art. 50§3 i § 4 k.p. w zw. z art. 41 k.p.

Sąd II-giej Instancji nie podzielił także zarzutu w zakresie rozstrzygnięcia odnośnie kosztów procesu. Niewątpliwym jest, że Sąd I-szej Instancji tylko w niewielkim stopniu nie uwzględnił żądań pozwu. W myśl art. 100 k.p.c. sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania. Przy czym zasada stosunkowego rozdziału kosztów jest w istocie dostosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik sprawy do sytuacji, w której proces przegrywa nie jedna strona w całości, ale obie częściowo przegrywają i wygrywają jednocześnie. W związku z tym będą miały tutaj zastosowanie przepisy art. 98k.p.c. i 102 k.p.c., w świetle których Sąd w oparciu o zasady słuszności dokona oceny żądań stron odnośnie zwrotu kosztów procesu w myśl zasady odpowiedzialności za wynik postępowania i zasady słuszności. Sąd I-szej Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie zarówno o stan majątkowy i rodzinny, jak i o fakt, że w zakresie odszkodowania powód wygrał proces, uzasadniając szczegółowo w tym zakresie swoje rozstrzygnięcie.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd II-giej Instancji na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda i na podstawie art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach procesu.